

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Radnai Miklós ügyvéd (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, a dr. Csuka György ügyvéd (**alperesi jogi képviselő címe**) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. szeptember 5. napján meghozott, 36.P.20.684/2009/54. számú ítélete ellen, a felperes részéről 59. sorszám, az alperes részéről pedig 57. és 58. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az alperes marasztalásának a tőkeösszegét 4.501.596 (négymillió-ötszázegyezer-ötszázkilencvenhat) forintra, a tőke után fizetendő késedelmi kamat körében a 3.730.000 (hárommillió-hétszázharmincezer) forintot 2.543.000 (kettőmillió-ötszáznegyvenháromezer) forintra, a 773.000 (hétszázhetvenháromezer) forintot pedig 734.000 (hétszázharmincnégyezer) forintra, a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 164.250 (százhatvannégyezer-kétszázötven) forintra leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.224.596 (egymillió-kétszázhuszonnégyezer-ötszázkilencvenhat) forint tőke után 2004. április 10. napjától a kifizetésig az elsőfokú ítéletben megállapított mértékű késedelmi kamatot.

Az alperes által fizetendő kereseti illeték összegét 270.000 (kétszázhetvenezer) forintra leszállítja, a felperes által fizetendő illeték összegét 630.000 (hatszázharmincezer) forintra felemeli. Az állam által előlegezett szakértői költségből az alperes által térítendő költség összegét 70.781 (hetvenezer-hétszáznyolcvanegy) forintra leszállítja, a felperes által térítendő költség összegét pedig 165.157 (százhatvanötezer-százötvenhét) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.160 (tízezer-százhatvan) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 250.100 (kétszázötvenezer-egyszáz) forint fellebbezési illetékből a felperes 112.100 (száztizenkettőezer-egyszáz) forintot, az alperes pedig 138.000 (százharmincnyolcezer) forintot köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes végleges keresete szerint összesen 3.354.361 forint vagyoni, és 6.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, továbbá 2012. január 1-től havi 14.666 forint járadék és 1.029.000 forint lejárt járadék, valamint késedelmi kamat megfizetését kérte az alperestől.

Előadta, hogy járművezetőként 2003. szeptember 30-án a úton balesetet szenvedett. A balesetet az alperes biztosította okozta, akinek a bűnösségét a bíróság jogerős végzésében közúti baleset gondatlan okozásának vétségében megállapította. A baleset során a belső fül rázkódásos sérülését, agyrázkódást, továbbá gerinc-, könyök- és csukló sérülést szenvedett. Ezért 20.000 forint gondozói költsége, hat hónapra havi 20.000 forint, 2010. december 31-ig havi 6.000 forint, ezt követően pedig havi 8.000 forint háztartási kisegítői költség járadék megfizetését kérte. Gyógyszerköltségként 120.000 forint, kísérői többletköltségként 15.000 forint, hat hónapra 120.000 forint, ezt meghaladóan további alkalmakra 50.000 forint közlekedési többletköltsége, 39.000 forint vesztibuláris tréninggel, 161.000 forint paraszolvenciával, 39.000 forint egyensúlyjavító cipő vásárlásával felmerült költsége, 486.000 forint ingókára, valamint a baleset miatt beszerzett ingóságok 15.000 forint költsége, 50.000 forint látogatási és 36.000 forint művelődési többletköltsége, 20.000 forint mosószer- és 60.000 forint rezsi többletköltsége, illetve 147.765 forint ügyintézési költsége megtérítését is kérte. Igényt tartott továbbá a káresetben megsérült járműve balesetet megelőző hónapban történt műszaki vizsgáztatásának 87.000 forint, valamint a baleset helyszínéről való elszállításával felmerült 10.000 forint költsége, kutyája ellátásának 324.000 forint költsége, a lakása kiadásának meghiúsulása folytán keletkezett 1.224.596 forint elmaradt haszna, idős, beteg édesanyjának ellátásával kapcsolatos 108.000 forint költsége, az örségi ingatlanában a tűzifa felvágásának 5.000 forint költsége, a kertben tartott gépkocsiban a fagy miatt keletkezett 10.000 forint kára, a vízcsövek szétfagyásával összefüggésben 35.000 forint javítási költsége és 40.000 forint vízdíja megfizetésére. Kiesett mezőgazdasági munkája ellenértékét 2003. évre 18.000 forint, 2004. évre 49.000 forint, ezt követően 2011. év végéig 260.000 forint erejéig kérte megtéríteni, járadékként pedig havi 6.666 forintot tartott igényt. Kérte továbbá 132.000 forint sportrepülő vizsga költségének a megtérítését is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, kizárólag annak összecszerűségét vitatva. Álláspontja szerint a csatolt iratok a lakásbérleti szerződés meghiúsulásából elmaradt haszon keletkezését nem támasztják alá. A felperes a kárenyhítési kötelezettségét elmulasztotta, amennyiben megbízott útján a lakás kiadását nem intézte. A gépjárműkár 97.000 forint összegét nem bizonyította. Járadék-igény csak a kereset beadásától hat hónapra visszamenőleg érvényesíthető. A nem vagyoni kárigénye pedig a munkaképesség csökkenésének a mértékéhez képest eltúlzott. Hivatkozott arra, hogy 600.000 forintot peren kívül megfizetett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 4.503.000 forint és abból 3.730.000 forint

után 2003. szeptember 30-tól, 773.000 forint után 2004. január 1-től 2004. április 30-ig az éves költségvetési törvényben meghatározott mértékű, 2004. május 1-től a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és a felperest az alperes javára 381.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Ítéletének indokolásában a lefolytatott bizonyítás eredménye alapján megállapította, hogy a felperes a baleset során nem túl súlyos testi sérüléseket szenvedett el, baleseti eredetű össz-szervezeti munkaképesség csökkenése legfeljebb 10 % mértékű. Hallóideg-érzéscsökkenése és egyensúlyzavara miatt ugyanakkor következményes poszttraumás stressz-zavara alakult ki. A balesetet követően hat hónapig volt munkaképtelen, pszichiátriai kezelése és folyamatos szakorvosi gondozása pedig ezt követően is folytatódott. Több mint három évig professzionális munkaképtelenség állt fenn nála a hajóvezetés, síoktatás, sportrepülő-pilóta tevékenységekre nézve, míg a merülésvezetésre vonatkozó alkalmatlansága még a baleset után hat évvel is fennállt. Utalt arra, hogy a felperes a baleset idején 43 éves volt, aktív életet élt, kifejezetten veszélyes sportokat űzött, reális lehetősége volt arra, hogy ezekből biztosítsa megélhetését külföldön. A sérülései miatt ehelyett életformájának megváltoztatására kényszerült, ezért őrségi ingatlanába költözött és gazdálkodásba kezdett. Mindezeket figyelembe véve az alperes által már teljesített 600.000 forinton felül további 3.000.000 forinttal látta a felperes sérelmeit kompenzálhatónak.

Megalapozottnak találta a 20.000 forint gondozási költség megtérítésére vonatkozó igényét. Az orvosszakértői vélemény alapján megállapította, hogy állapota a mindennapi tevékenységeinek ellátását hat hónapig akadályozta, ezért erre az időre havi 20.000 forint háztartási kisegítő, és ugyanilyen összegű közlekedési többletköltséget, valamint 6.000 forint kutyagondozási költséget állapított meg számára. A mezőgazdasági szakértő véleménye alapján az őrségi ingatlanban szükséges mezőgazdasági tevékenységek ellenértékét a balesetet követő három hónapra 18.000 forintban, 2004-ben további három hónapra 21.000 forintban állapította meg. Kifejtette, hogy a felperes nem létfenntartását szolgáló igényeket érvényesített, ezért alperesnek a Ptk. 280. § (3) bekezdésére való hivatkozása alaptalan volt. Az orvosszakértő megállapításaira tekintettel ugyanakkor a felperes járadék-követelését megalapozatlannak találta.

A csatolt iratok és a szakvélemény alapján a felperes 120.000 forint gyógyszerköltség megtérítése iránti igényét nem találta eltúlzottnak. A kísérő igénybevételenek az igazolt szükségességére tekintettel pedig 15.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest. Álláspontja szerint a vesztibuláris tréning és az egyensúly javító cipő 39.000-39.000 forint költségének indokoltságát az okirati bizonyítékok mellett a szakvélemény is alátámasztotta. A baleset során sérült ingóságok értékét a tárgyszakértő véleménye alapján 486.000 forintban tartotta meghatározhatónak. A baleset után vásárolt ingóságok költségét 15.000 forintban, a látogatások költségét 50.000 forintban, a kényszerű otthontartózkodása idejére a felperes művelődési többletköltségét 12.000 forintban állapította meg. A felperes mosási és rezsi-többletköltség megtérítése iránti igényét viszont nem találta alaposnak. Álláspontja szerint az ilyen jellegű költségei felmerültét és összegét

felperes számlákkal nem bizonyította. Az ügyintézési költségeire mérlegeléssel 50.000 forintot állapított meg, külön a hivatalos iratok beszerzésére, a további közlekedési többletköltség megtérítésére, és a saját időráfordítása ellenértékének megfizetésére irányuló felperesi igényt azonban alaptalannak ítélte. A balesetben sérült jármű elszállításának költségeként 10.000 forintot, a balesetet megelőző műszaki vizsga kiadásaként pedig 87.000 forintot ítelt meg.

A felperesnek ai lakása baleset miatt megghiúsult bérbeadásával kapcsolatos keresetét elutasította. Kifejtette, hogy a Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján a felperest kárenyhítési kötelezettség terhelte, és a szerződés teljesítése a baleset bekövetkeztével nem vált lehetetlenné. Ingóságainak kiürítését megbízott útján, a szükséges szerelési munkákat pedig vállalkozó révén is elvégeztethette volna, ezért a bérleti szerződés megszüntetésével nem a tőle elvárható magatartást tanúsította. Az alperest ugyanakkor a felperes édesanyjának ellátásával, gondozásával felmerült 108.000 forint megfizetésére kötelezte. Indokoltnak találta továbbá a tűzifa felvágásának 5.000 forint, okirattal igazolt költségét is. Az okozati összefüggés hiányában, és a kárenyhítési kötelezettség elmulasztása miatt az alperest nem tartotta marasztalhatónak a vízcsövek szétfagyásából eredő költségekben. Továbbá ugyancsak elutasította az örségi ingatlanban használt gépkocsi állapotában bekövetkezett kár megtérítése iránti igényt. Kötelezte viszont az alperest a sportrepülő vizsga 132.000 forint igazolt költségének a megfizetésére. A Ptk. 301. § (1) bekezdése és 360. § (1) bekezdése alapján a nem vagyoni kártérítés a dologi károk, a gépkocsi vizsga és szállítás, valamint a repülővezetői vizsga költsége után a baleset napjától, a további kiadások tekintetében pedig a felmerülésükhöz képest középarányos időtől kötelezte késedelmi kamat fizetésére alperest. A nagyobb arányú pervesztessége folytán a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperest 300.000 forint és áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltségben marasztalta.

Az elsőfokú ítélettel szemben mindkét fél fellebbezéssel élt. A felperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, az alperesnek további 1.224.596 forint és 2004. április 10. napjától késedelmi kamat, valamint 2012. január 1-től havi 14.666 forint járadék és a 2011. december 31-éig lejárt 800.000 forint járadék megfizetésére kötelezését, továbbá a perköltségben való marasztalása helyett alperesnek a terhére megállapított összeg után számított perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ingatlan kiadásából származó 1.224.596 forint elmaradt haszonra vonatkozó igényével kapcsolatban tévesen róta a terhére az általános elvárhatóság mércéje alapján a kárenyhítési kötelezettség elmulasztását. A baleseti eredetű fejsérülése és poszttraumás szindrómája következtében ugyanis beszámíthatósága, ítélőképessége nagymértékben lecsökkent, így racionális cselekvés nem volt tőle elvárható. A bérleti jogviszony alapján ugyanakkor nagyon rövid határidő alatt kellett volna szerződéses kötelezettségének eleget tennie. Fenntartotta havi 8.000 forint háztartási kisegítői és havi 6.666 forint ingatlan művelésével kapcsolatos költségigényét is. Kifejtette, hogy a balesetben olyan maradandó károsodása keletkezett, amely ezen tevékenységei végzésében azóta is akadályozza. Sérelmezte, hogy a bíróság a perköltség

számításánál figyelmen kívül hagyta, hogy a per során keresetétől részben elállt. Álláspontja szerint fennálltak a Pp. 81. § (2) bekezdése alkalmazásának feltételei.

Az alperes fellebbezésében ugyancsak az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, az egyensúly javító cipő 39.000 forint, és a gépjármű műszaki vizsga 87.000 forint költsége tekintetében a kereset elutasítását, a nem vagyoni kártérítés összegének pedig elsődlegesen 1.400.000 forintra és kamataira, másodlagosan 2.400.000 forint tőkére való leszállítását, továbbá a felperesnek áfa nélküli perköltség fizetésére való kötelezését kérte.

Fellebbezése szerint az orvosszakértői vélemény nem támasztotta alá a felperes által igényelt cipő indokoltságát. A balesetet megelőző műszaki vizsga pedig nem áll a káreseménnyel okozati összefüggésben. A friss műszaki vizsga a jármű kárcori értékét emelte, amely a kár rendezésénél már elszámolásra került. Költségének ismételt figyelembe vétele a káronszerzés tilalmába ütközik. Álláspontja szerint a megítélt nem vagyoni kártérítés a baleset idején irányadó ár- és értékviszonyokhoz képest eltúlzott. A felperes ugyanis a baleset után csak hat hónapig volt munkaképtelen, és lényegében maradványállapot nélkül gyógyult. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság túlzott jelentőséget tulajdonított a felperes különleges hobbi-tevékenységeinek.

Mindkét fél fellebbezési ellenkérelmet is előterjesztett, amely az ellenérdekű fél fellebbezésével érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Az alperes ellenkérelmében fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett érdemi nyilatkozatait. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a maguk összességében logikusan, tárgyyszerűen értékelte, a mérlegelési jogkörében hozott ítélet megváltoztatása ezért nem indokolt.

Mindkét fél fellebbezése részben megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla nem érintette az elsőfokú ítéletnek 1.377.000 forint vagyoni és 1.400.000 forint nem vagyoni kártérítésben, és azok késedelmi kamatában marasztaló, továbbá az egyösszegű marasztalásra irányuló kereseti kérelmek közül a felperes 2.727.596 forintot meghaladó vagyoni és 3.000.000 forintot meghaladó nem vagyoni kárigényét elutasító rendelkezését, mert azok fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedtek [Pp. 228. § (4) bekezdése].

A felülbírálat Pp. 253. § (3) bekezdése szerinti korlátai között a fellebbezések folytán az ítéltáblának a felek által vitatott kártételek indokoltsága, és a kártérítés mértéke tekintetében kellett állást foglalnia.

Az orvosszakértő véleménye szerint a felperes a háztartási, valamint a kerti munkák tekintetében hat hónapig szorult kisegítő igénybevételére. Erre vonatkozó orvosi adatok és szakértői megállapítások hiányában a felperes nem bizonyította, hogy baleseti eredetű állapota tevékenységeiben ezt követően is akadályozta. Ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság amikor a felperes költségpótló járadékigényét elutasította. Döntésének megváltoztatására az ítéltábla sem látott indokot.

Az ingatlan megghiúsult bérbeadásából eredő elmaradt haszonra vonatkozó felperesi követelést ugyanakkor az ítéltábla megalapozottnak találta. A felperes teljes bizonyító erejű magánokiratokkal, valamint a bérlő tanúvallomásával igazolta a bérleti szerződés megkötését, és annak megszűnését, továbbá, hogy a megszűnés oka az volt, hogy a szerződésben vállalt kiürítésre és a fűtési rendszer beüzemelésére vonatkozó kötelezettségének nem tudott eleget tenni. Az ítéltábla nem osztotta az elsőfokú bíróságnak a felperes kárenyhítési kötelezettségének elmulasztásával kapcsolatos álláspontját. Ezzel összefüggésben elsődlegesen azt emeli ki, hogy a kárenyhítési kötelezettség elmulasztása csupán a kártérítés mértékét befolyásolhatja, de a károkozó felelősségét nem szünteti meg. Ennek oka, hogy a károsodással a károkozó és a károsult között létesült jogviszony alanyainak helyzetén nem változtat az a körülmény, hogy a károsult a kára bekövetkezésében felróhatóan közrehatott. Ilyen esetben a károsult maga viseli a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a kár elhárítása, illetve csökkentése érdekében az általában elvárható magatartást elmulasztotta. A károkozótól kárának megtérítését csak az ezt meghaladó részben követelheti, vagyis közöttük a Ptk. 340. § (1) bekezdése szerint kármegosztásnak van helye (PK 36. szám).

A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettségét megszegte, és ezzel a kár bekövetkezésében közrehatott. Az ítéltábla álláspontja szerint a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a bizonyítatlanságot pedig a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint az alperes terhére kellett értékelni. Az ítéltábla nem találta igazoltnak, hogy a személyes ingóságok kiürítésére vonatkozó kötelezettségvállalás megbízott útján is teljesíthető lett volna. Az orvosszakértő viszont megállapította, hogy a felperes a baleset után hat hónapig munkaképtelen volt. Az ítéltábla értékelte továbbá, hogy a felperes igazolta, a korábbi években eredménytelenül hirdette az ingatlant. Mindezekre tekintettel az alperest a határozott idejű bérlet teljes időtartamára számított,összagszerúségében általa nem vitatott bérleti díj megfizetésére kötelezte.

A másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata szerint a felperes az elmaradt bérleti díj után középarányos időponttól, 2004. április 10-től érvényesített késedelmi kamatot. Az erre vonatkozó igénye a Ptk. 360. § (1)-(2) bekezdése és 301. § (1) bekezdése alapján megalapozott volt.

Az alperes megalapozottan sérelmezte fellebbezésében az egyensúly-javító cipő, valamint a gépjármű műszaki vizsga költségében való marasztalását. A cipő szükségességére nézve ugyanis az orvosszakértő nem nyilatkozott, ennek hiányában pedig a kiadás és a baleset közötti ok-okozati összefüggés fennállását a felperes nem bizonyította [Pp. 164. § (1) bekezdése]. Ugyancsak az oksági kapcsolat hiányzott a balesetet megelőzően felmerült műszaki vizsga-költség és a később bekövetkezett baleset között.

Az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés mértékét a

balesetkori ár- és értékviszonyokra, valamint a felperes által bizonyítottan a balesettel összefüggésben elszenvedett sérelmekre figyelemmel támadta. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra kiemeli, hogy a kamat nem a balesetből eredő nem vagyoni hátrány ellensúlyozására szolgál, hanem a késedelmes teljesítés következménye. A felperes állapota a balesettel az ítéletig eltelt idő alatt nem romlott, hanem javult, így nem álltak fenn olyan rendkívüli körülmények, melyek a kártérítés elbíráláskori értékviszonyok alapján való megállapítását indokolták volna.

A nem vagyoni kártérítés a személyiség védelmére rendelt jogvédelmi eszköz. A legfőbb funkciója a kompenzáció, az elveszített életlehetőségek, az elszenvedett testi-lelki sérelmek kiegyensúlyozására alkalmas másnemű előny nyújtása. A pénzbeli kártérítésnek ebből következően olyan mértékűnek kell lennie, hogy a személyiségi jogsérelem és annak következményei miatt előállott hátrány kompenzálását az adott ár- és értékviszonyok között elérje.

Az elsőfokú bíróság ítéletében alapvetően helyesen értékelte a felperes által elszenvedett hátrányokat, és ezek között azokat a tevékenységeket, amelyek ellátására a baleset következtében időlegesen, illetve véglegesen alkalmatlanná vált. Arra tévesen hivatkozott a fellebbezésében az alperes, hogy a hajóvezetés, síoktatás, merülésvezetés a felperes hobbi tevékenységei lettek volna. A felperes ugyanis igazolta, hogy ezeket a tevékenységeket a megélhetése érdekében kívánta folytatni. Ugyanakkor az ítéletábra egyetértett a fellebbezéssel annyiban, hogy az elszenvedett sérelmek kiegyensúlyozására alkalmas nem vagyoni kártérítés összegét az elsőfokú bíróság a balesetkori ár- és értékviszonyokhoz képest eltúlzott mértékben, a Pp. 206. § (3) bekezdésének megsértésével állapította meg. Álláspontja szerint a felperes sérelmeinek kiegyensúlyozására a megállapítottnál alacsonyabb, 2.500.000 forint összegű nem vagyoni kárpótlás is alkalmas. Ezért - a pert megelőzően már teljesített, és a felperes nyilatkozata szerint a tőkére elszámolt 600.000 forintba figyelemmel - az alperes által még fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét 1.900.000 forintba leszállította.

Az alperes marasztalása a fentiek eredményeként megváltozott: a 3.000.000 forint nem vagyoni és 730.000 forint vagyoni kártérítést tartalmazó 3.730.000 forint marasztalási összeg 2.543.000 forintba csökkent, amely 1.900.000 forint nem vagyoni kártérítést és 643.000 forint vagyoni kártérítést tartalmazott. A késedelmi kamatfizetés körében a 773.000 forint pedig az egyensúly-javító cipő 39.000 forint költségében való marasztalás hiányában 734.000 forintba módosult. Az ítéletábra által megállapított 4.501.596 forint marasztalási összeg a 3.277.000 forint (2.543.000 forint + 734.000 forint) mellett még a felperes 1.224.596 forint elmaradt haszonra vonatkozó megalapozott igényét tartalmazza.

A felperes legmagasabb keresete 15.149.593 forint megfizetésére irányult, amelyhez képest mintegy 70 %-ban pervesztes lett. A pernyertességének ilyen alacsony aránya a Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazását nem tette lehetővé. A Pp. 81. § (1) bekezdése alapján ugyanakkor indokoltnak mutatkozott az alperes

javára megállapított elsőfokú perköltség összegének 164.250 forintra való leszállítása, tekintettel a felperes által előlegezett szakértői költség arányos részére, valamint arra, hogy az alperesi képviselő ügyvédi munkadíját áfa nem terhelte.

A helyes számítás szerint a 30 %-os pernyertességére figyelemmel a felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság által megállapítottnál nagyobb arányban volt köteles a feljegyzett kereseti illetéket és az állam által előlegezett szakértői költséget megfizetni. Ezzel párhuzamosan az alperest terhelő kereseti illeték és szakértői költség összege csökkent.

A kifejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

Mindkét fél fellebbezése részben vezetett eredményre. A fellebbezési eljárásban a felperes pernyertességének aránya az alperesét meghaladta, ezért az ítéletábra a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperes javára áfát tartalmazó ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség fizetésére. A két fellebbezés után számított, le nem rótt fellebbezési illeték viselése felől az ítéletábra az Itv. 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

....., 2014. szeptember 16.

Világhyiné Dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csóka István s. k.
Sándor s. k.
előadó bíró

Dr. Lente
bíró

A kiadmány hitelül:

.....
tisztviselő